

In het liedje *Gelukkig zijn* zingt Ann Christie dat geluk soms kan zitten in een deur die plots open gaat.

Maria had een lange afstand afgelegd toen ze wist dat ze zwanger was, om haar nicht Elisabet het grote nieuws te vertellen. Beeld je in hoe verrast ze was als de deur van haar huis open ging en Elisabet zelf zwanger voor Maria stond.

Hun kinderen zouden elk op hun manier bepalend zijn voor de volgende tweeduizend jaar. Hun vreugde om hun zwangerschap en verdriet om wat volgde werd voorspeld in het opspringen van Elisabets baby bij het contact met het kind in Maria's buik.

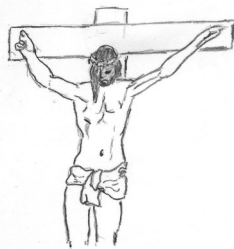
Het geluk zit in kleine dingen, zegt men soms. Zorgen we voor die kleine dingen in ons dagelijks omgaan met leerlingen? Zoals Maria vol vertrouwen op weg ging (in vele betekenissen) na haar onverwachte zwangerschap, zo moeten we op weg gaan met het onverwachte dat ons alle dagen overkomt.

Dat is de echte betekenis van het woord avontuur, van ad-venire, wat ons tegemoet komt. Grote dingen en ook kleine, het gewone en het bijzondere.

Onverwachte dingen, die we plots ontdekken, roepen vragen op. Zijn ze bedoeld, wie heeft ze veroorzaakt? Het antwoord erop is ze gewoon mee te nemen op onze weg, en te streven naar onze idealen.

Groeien als katholieke dialoogschool betekent de weg van een pedagogie van de hoop bewandelen. Een andere naam daarvoor is een pedagogie van vertrouwen. Opvoeden is cultiveren van vertrouwen. Wegwijzers op die weg zijn: duurzaamheid, gastvrijheid, generositeit, kwetsbaarheid en belofte, rechtvaardigheid, uniciteit in verbondenheid, verbeelding en de eigen inspiratie van je school. Het zijn tegelijk de toetsstenen van kwaliteitsvol onderwijs. Jezus en Maria mogen je inspiratiebron zijn; zij leefden ze voor. Vreugde en verbondenheid stralen ze uit. In deze jaargang volgen we de lichtpuntjes naar voluit leven en stralen we vertrouwen uit.

Groeien in vertrouwen is:

HET GEWONE EN

HET BIJZONDERE

EEN PLEK GEVEN

(IN JE LEVEN)

MATER DOLOROSA

Bij de cover:
intense ontmoeting aan de deur

'Kijk, opa!'

Het meisje heeft een veer in haar hand.

Haar vrolijke gehinkel

had een duif opgeschrikt.

'Als de volgende een blaadje in zijn bek heeft,'

- ze springt nu van plas naar plas -

'dan stopt het gauw met regenen!'

Haar broek is een beetje nat

en haar ogen stralen.

'Dat is zo hé, opa?!'

Die glimlacht

en mompelt iets liefs

van onder zijn paraplu.

Samen verdwijnen ze uit het zicht.

Dagen later kijk ik

door het raam van mijn lokaal

naar buiten.

Het regent pijpenstelen.

De leerlingen mopperen

- dat wordt doorweekt thuis komen.

Ik zie een duif op het dak

met een takje in de snavel.

Geen blad hangt er nog aan, maar ach.

Wanneer de bel gaat,

spring ik niet van plas naar plas,

maar

zonder regenbroek

fiets ik naar huis.

Ruth

Geïnspireerd leven maakt het
gewone heel bijzonder
en helpt het
bijzondere in
het gewone
te
integreren.

Soms zijn er momenten waarop je leven helemaal ondersteboven wordt gegooid. Wat je gewend bent, waar je op vertrouwt, wat je verwacht: het wordt op losse schroeven gezet.

Dat is spannend, misschien zelfs eng. Want als alles in beweging lijkt te zijn, als het helemaal onvoorspelbaar of onvoorstelbaar wordt hoe iets kan uitdraaien, dan voelen we ons echt op een tweesprong. Het kan goed of slecht uitdraaien.

Mensen hebben manieren gevonden om met zo'n situaties om te gaan, om ze een plaats te geven in hun leven, om ze goed te be-leven. Er is een Bijbelverhaal waarin we dat mooi zien gebeuren.

Maria heeft in het verhaal net een boodschap gekregen van God: ze zal een kind krijgen, ook al slaapt ze nog niet met een man. En dat kind zal bij God horen en goddelijke dingen doen. Je zou van minder beduusd worden, maar Lucas toont ons een Maria die onverwacht sterk is en die boodschap eenvoudig aanvaardt.

Maar de evangelist vertelt ons onmiddellijk daarna dat Maria, eens de boodschapper van God verdwenen is, zelf in beweging komt. Ze gaat op reis, naar haar nicht Elisabet. Zij is ook zwanger. Een lotgenote dus (iemand die weet waarover het gaat). Het is maar een korte vermelding in het verhaal dat Lucas vertelt, één zinnetje. Maar we moeten ons wel even verplaatsen in de tijd van toen. Dit is geen autoritje van een half uurtje. Maria moet van haar woonplaats naar het bergland van Judea, waarschijnlijk te voet.

Het is een reis die je niet zomaar onderneemt. Toch gaat Maria snel op weg.

Wat zou ze gezien en beleefd hebben terwijl ze onderweg was? Wat zou ze hebben overdacht, terwijl elke stap haar verder van haar vertrouwde thuis bracht en dichterbij haar nicht, met wie ze kon delen hoe haar leven een nieuwe wending aan het krijgen was? Lucas vertelt het ons niet, geeft ons de ruimte om het zelf te overwegen.

Wat hij wel vertelt, is hoe de twee vrouwen met elkaar hun vreugde delen om wat hen overkomt. We lezen dat het kind in de buik van Elisabet trappelt zodra Maria aankomt. We lezen hoe Elisabet Maria verzekert dat God haar gezegend heeft. We kunnen ons voorstellen hoe beide vrouwen steun, troost, kracht putten uit elkaars aanwezigheid. De reis van Maria bracht hen samen, op het moment dat het leven hen op een tweesprong plaatste.

Zo staat het in de Bijbel:

‘Maria ging snel op reis. Ze ging naar het bergland van Judea, naar de stad waar Zacharias en Elisabet woonden. Ze ging hun huis binnen en groette Elisabet.

Toen Elisabet de stem van Maria hoorde, trappelde het kind in haar buik. De heilige Geest kwam in Elisabet, en zij riep naar Maria: “Jij bent gezegend, meer dan alle andere vrouwen! En ook het kind dat je krijgt, zal gezegend zijn!”

Elisabet zei verder: “De moeder van de Heer is bij mij op bezoek. Wat een eer! Toen ik je stem hoorde, voelde ik het kind in mijn buik. Het trappelde van vreugde. Jij bent gezegend, Maria. Want jij geloofde dat God zou doen wat de engel je vertelde.” (Lucas 1, 39-43, Bijbel in gewone taal)

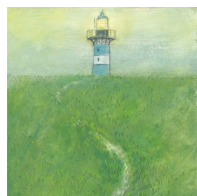
Maria gaat op reis naar Elisabet. Ze delen elkaars zorgen maar ook elkaars vreugde. Door een stukje van hun levensweg met elkaar te delen, versterken ze elkaar.

Dat is waar ook de Wereldjongerendagen 2023 in Lissabon om draaien. Algemene info daarover vind je hier:

Het thema is: Maria reisde met spoed. Daarover kan je hier meer duiding vinden:

‘Wanneer Maria op weg gaat naar Elisabets huis doet ze dat op een snel tempo, zoals dat van iemand van wie het hart en het leven vol zijn van God, vol van zijn vreugde. En dus kunnen we, om eruit te leren, aan onszelf vragen: hoe stap ik door het leven?’

Proviand voor onderweg, een verademing voor onderwijzers
Maandelijks inspiratiebron: pro.katholiekonderwijs.vlaanderen@leeftocht
Impressies zijn welkom op leeftocht@katholiekonderwijs.vlaanderen

Er is getracht alle rechthebbenden op copyright te bereiken;
wie toch een overname zonder voorkennis vaststelt,
wordt verzocht contact op te nemen.

Leeftocht

Jaargang 38
nummer 3
november 2022

v.u. Lieven Boeve

‘Maria ging snel op reis’

We zijn intussen al een tijdje onderweg, met elkaar als team en met onze leerlingen. Soms ontdekken we grootse bezienswaardigheden, maar meestal zijn het eerder vertrouwde landschappen die we zien.

Wat doet ons sneller stappen? Wat doet ons hart opspringen van vreugde? Wat geeft ons de moed om die steile helling te overwinnen, om ondanks gietende regen – misschien zelfs donder en hagel – de ene voet voor de andere te blijven zetten?

Schrijf voor de vuist weg drie voorbeelden uit je eigen professionele leven op die je je herinnert.

‘Toen Elisabet de stem van Maria hoorde, trappelde het kind in haar buik.’

Deel met elkaar één voorbeeld. Beluister elkaar. Wat herken je in elkaars verhaal? Voel je bij jezelf hoe de ervaringen van je collega’s jou ook moed geven? Herken je het buitengewone in hun gewone belevenissen?

‘Jij bent gezegend, Maria. Want jij geloofde dat God zou doen wat de engel je vertelde.’

Het is goed om kritisch te kijken naar wat je doet, naar wat wij samen doen. Maar vergeet niet te kijken naar de kleine sporen van Gods zegen in je klas, in je school. Durf net als Maria erop vertrouwen dat voor God niets onmogelijk is.

Waarom noteer je niet elke dag een voorbeeld van zo’n spoor? Het kan je op moeilijke momenten, als je op een tweesprong lijkt te staan, helpen om te zien dat je niet alleen op reis bent.

Dagboek van een leraar

4 september: Ik weet het wel, zo’n nieuw schooljaar is altijd écht opnieuw beginnen. Ik moet de leerlingen leren kennen, zij moeten mij en elkaar leren kennen. En ik heb al wel wat ervaring, maar nu zie ik toch wel enkele uitdagingen die me doen twijfelen. Ga ik met deze groep mijn leerplan wel kunnen afwerken?

27 september: Ik heb met mijn directeur gepraat, ik zag het niet meer zitten. Hoe kan ik nu ooit van deze bende een klasgroep maken, ook al ben ik hun titularis? Hoe kan ik hier voortgang maken? De directeur raadde me aan om elke dag te noteren waar ik tevreden over was, wat me blij maakte. Vreemd idee, maar ik zal het maar doen, zeker?

3 oktober: / Niks, echt niks wat de moeite waard is om op te schrijven.

14 oktober: Isabelle bedankte me vandaag omdat ik die moeilijke oefening nog eens uitlegde. Het is wel gewoon mijn werk, maar toch lief.

18 oktober: Vandaag was er nauwelijks gekibbel in de klas. Af en toe een grapje, maar niemand die er boos om werd. Nog van dat!

27 oktober: Ismail bezorgde me zijn schrijftaak, over wat hem afgelopen week in het nieuws was opgevallen. Op tijd, wat al niet evident is. En er stonden nog behoorlijk wat fouten in. Maar wat een verhaal! Over hoe hij met zijn ouders gevlucht is. Hoe hij hier zijn plek zoekt, blij is dat hij veilig is, maar ook bang dat hij terug zal moeten. En ik wist helemaal niet dat hij er van droomde verpleger te worden! Ontroerend ...

23 oktober: Fijne collega’s maken het verschil. Ik had in het leraarslokaal verteld over die schrijftaak. Marianne en Phillip willen me helpen zoeken naar aangepast materiaal om Ismaïls interesse in wetenschap te voeden. Ik voel me zo gesteund nu!

1 november: Het is niet dat er ergens onderweg een mirakel gebeurd is, maar als ik zie hoe het er nu in mijn klas aan toegaat: ik ben fier op mijn gasten!

Leeftocht

Jaargang 38
nummer 3
november 2022

Rick Dowkings en John Barber baanden zich moeizaam een weg door het oerwoud. Het was intussen zeven dagen geleden dat beide wetenschappers hun basiskamp verlaten hadden om deze onbekende streek in kaart te brengen. Plots stopte Rick, als door de bliksem getroffen. John botste bijna tegen hem aan, maar voor hij kon beginnen mopperen zag hij wat Rick zo plots had doen stoppen. Een vierkant stuk grond van ongeveer tien op tien meter was vrijgemaakt van de planten die elkaar overal errond verdrongen. Binnen het vak groeiden witte geraniums, keurig in rijen van acht. 'Buitengewoon,' riep Dowkings uit, 'hoe de natuurwetten zo iets moois tot stand kunnen brengen!' 'Je vergist je,' zei Barber, 'dit is duidelijk het werk van een tuinier!' 'Waar is die tuinier dan?', wierp Dowkings tegen, 'ik zie hem niet, hoor!' Al snel waren de twee in een felle discussie gewikkeld. De volgende dagen kampeerden ze naast de geheimzinnige tuin en probeerden ze op allerlei manieren de tuinier op heterdaad te betrappen, maar tevergeefs. Duidelijk een bewijs dat er helemaal geen tuinier was, vond Dowkings. Neen, de tuinier was zo handig en snel dat ze hem niet konden opsporen, meende Barber. Naar verluidt zijn de twee daar nu nog, telkens nieuwe manieren bedenkend om voor eens en altijd uit te maken of er nu wel of niet een tuinier aan het werk is. De witte geraniums bloeien onverstoord verder. *(naar een verhaal van filosoof Anthony Flew)*

Hoe kijken wij naar wat er gebeurt als we met onze leerlingen, onze collega's op reis zijn doorheen het schooljaar? Zien we louter de natuurwetten van effectieve didactiek, cognitieve ontwikkeling ... aan het werk? Of vermoeden we een zorgende hand, die doorheen ons dagelijkse werk bijzondere dingen laat ontstaan? Is een leerling die een nieuw talent ontwikkelt, inzicht put uit de verbanden tussen verschillende feiten of met ruw materiaal een nuttig voorwerp maakt een te verwachten resultaat van de correcte toepassing van onderwijskundige kennis of een onverwacht geschenk van een onbekende tuinier? Ben jij Dowkings of Barber als je naar je klas, je school kijkt? Of misschien een beetje van allebei?

God,

Soms droom ik van grootse dingen,
van een wereld waar het woord 'oorlog'
alleen ter sprake komt in lessen over vroeger,
'armoede' officieel afgeschaft werd,
want niemand komt nog te kort
en de gevangenen staan leeg,
want niemand wil nog een ander kwetsen.

Soms maakt die droom me blind
voor een kind dat er eindelijk in lukt
om die moeilijke oefening te maken,
voor de koffie die klaarstaat
in de leraarskamer,
voor die ouders die me bedanken
terwijl ik 'gewoon mijn werk doe'.

Help me om in de kleine dingen
uw woord te horen zingen,
uw oproep te horen klinken,
uw warme aanwezigheid te voelen.

Help me om in de kleine dingen
de kiem van uw grootse droom
te herkennen.

Amen.